

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
viðurslönina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Drápshundur kneppir flugu

Tað einasta, mæðr ekki dámar í fullveldinum Christiania, eru bardagahundarnir, sum ganga og renna leysir har.

Eg skíti á, um eg kalli hasar lorthundarnar bardagahundar, hóast tað etiska rætta og politiska korrekta heitið er vøddahundur. Eg eri rasistur, so eg sigi bardagahundur ella dráps-hundur.

Hasir hundarnir, sum drepa børn og aðrar hundar, eiga at vera í sera stuttum tjóðri hjá onkrum, sum klárar at halda tí. Og hava múlaband. Ella ekki vera til.

Í farna mánað drap ein slíkur hundur ein smádrong í Onglandi og skaddi ein annan illa.

Hesir hundar eru tíbetur bannaðir í Føroyum. Teir eru á einum svartalista her.

Mær dámar annars hundar. Mær dámar hundar so sera væl.

Men ekki slíkar, sum drepa bara fyri at drepa, psykopatar.

Í Danmark, sum vit annars altíð skulu samanbera okkum við, var nógv kjak um forboð ella ekki.

Tað var so synd. Tað er ekki teirra skyld, hundanna.

Tað eru tey, sum eiga teir, sum hava skyldina. Tað er

teirra skyld, at hundar teirra drepa. Tí tey duga ekki at hava hund.

Stytsta og besta lesarabrævið, eg havi sæð, var í einum donskum blaði, tá kjakið um psykokattrofast var harðast. Nógv vildu hava hesar hundar skotnar.

Har skrivaði so ein: Jú, men hevur eigarin skyldina, so skjótið eigan. Stutt og greitt. Hvat tá?

Men hetta sigur bara so øgiliga nógv um okkara humanistiska hugburð. Tey, sum drepa og á annan hátt gera seg inn á onnur, hava øll rættindini. Ofriini hava eingi.

Og samfelagið hevur sjálvandi skyldina. Ikki tey, sum fáa sær børn, hóast tey á ongan hátt eru egnað at hava børn. Ella hund, hóast tey á ongan hátt eru egnað at hava hund.

Tað er bara teirra rættur. Samfelagið hevur altíð skyldina, tí samfelagið svíkir, samfelagið loftar ekki, samfelagið er ekki har, tá á stendur. Samfelagið tekur ekki um endan. Idiotti fram um ábyrgd. Tað er forboðið at hunddálka hundar.

Mær dámar ekki leysu lorthundarnar í Christiania, serliga ekki, tá teir koma rennandi millum beinini á mær. Tá ræður um at anda djúpt inn og ekki røra seg.

Og eg havi stóra virðing fyri litlu stovuhundunum við ljósareyðari sloyfu, sum steðga og goyggja eftir bardaghundinum. Skítbýtt. Teir eru býttisliga djarvir, puddilhundarnir.

Nøkrum teirra kostar tað so lívið. Hann kundi bara hildið kjaft.

Men bardagahundurin, dráps-hundurin, sleppur at liva eftir drúgvum mønuta humanistiska viðgerð, kroystkend ella ovurkenslusom humanisma, sigur orðabókin. Tey orðini siga ekki júst tað sama sum tað deiliga danska orðið pladderhumanisme.

Gamaní, kanska er hetta bara smáputl, goyggjandi flugukneppari. At kneppa flugum aftanifrá.

Hasin hundurin ger ekki høltum grindalokki fortred, siga tey, sum eiga drápshundar, svinhundar.

Og ger hann tað kortini, bitur, so varð hann provokeraður. Børn vita ekki, hvørjum hundum, tey ekki skulu kína, ella hvønn hala, tey ekki skulu hála í. Fanin hevur hala. Sjálvverja er altíð loyvd. Eisini hjá hundum.

Spyr ikki, hvat tú kanst gera fyri land títt. Krev, at landið ger alt fyri teg. Eitt berghol til dømis, hóast vegur longu er.

Sambandsfólkini høvdu rætt, tá tey á sinni hildu uppá, at óneyðugt var at gera vegir í Føroyum.

Tað var óneyðugt, tí um nøkur ár hevur hvør einasta bygd og hvør ein býur berghol.

Í fullveldinum Christiania er einki berghol, tí har er einki berg. Har eru vegir, men teir eru vánaligir. Tað og teir skíta vøddahundarnir á. Teir hava alt í kjaftinum. Og greyt millum oyruni. Tí svansar tað so illa, tá teir fáa kúluna.

Høgni
Djurhuus

MYND: HEINESSEN MYNDIR

Kvinnuumboðanin styrkt

Eftir kommunuvalið í gjár er kvinnuumboðanin í kommunustýrunum kringlandið styrkt.

Nú eru 68 av teimum 201 kommunustýrslimum í landinum konufólk, tað er 34 prosent. Eftir kommunuvalið í 2012 vóru 55 av teimum 203 kommunustýrslimum konufólk, tað er 27 prosent.

Í Fugloyar kommunu er lutfalsliga flest konufólk í bygðaráðnum, tí har eru tveir av trimum limum konufólk. Í Havnini hava konufólk næst bestu umboðan. Har eru 8 av 13 býráðslimum konufólk, tað er 62 prosent. Í bygðaráðnum í Skálavík eru 60 prosent konufólk, tað eru trýggir av fimum bygðaráðslimum. Í trimum bygðum eru ongi

konufólk í kommunustýrinum. Tað er í Skúvoy, Fámjin og Sumba. Eftir valið í 2012 vóru ongar kvinnur í fyra bygðaráðum, í Viðareiði, í

Sumba, á Sandi og í Hvalba.

Í Sørvági hava kvinnurnar gjørt størstu framgongdina. Har eru tær farnar frá at vera ein av sjeilimum

til í dag at hava meirilutan, fyra av sjeilimum. Í Hvalba, Runavík, Vági, Havn og Viðareiði eru tvær kvinnur komnar inn í kommunustýrið.

Størsta afturgongdin er í Fámjin, har báðar kvinnurnar mistu sínar bygðaráðssessir.

Gott val
– kvinnur, stillið upp

demokratia